

Поповъ, Славко — виолончелист-виртуозъ, род. 10 авг. 1904 въ Варна, училъ чело първоначално самъ, а по-късно въ Виена при Ауберъ — 1921—22; дебютира въ София през ноемврий 1924, — следъ което 1924—25 отива да учи при Юлиус Кленгелъ въ Лайпцигъ и Ст. Шустерманъ въ Бреслау (отъ триото: Хуберманъ, д'Албертъ—Шустеръ), при когото учи Бетховенови сонати и Бахови сюити. П. е извънредно талантливъ челистъ, съ буенъ темпераментъ и блъскава техника. Концертиралъ е съ успѣхъ въ цѣла България, Виена, Прага, Бърно, Букурещъ, Бреслау, Лайпцигъ, Копенхагенъ, Милано, Триестъ, Венеция, Градо, Римъ, Болоня, Неаполъ, Палермо, Загребъ, а също и Бѣлградъ, Участвувалъ е, като солистъ, и въ българскитѣ (I, II и III) Варненски музикални тържества.

Попъ-Ивановъ, Димитър — оперенъ пѣвецъ — (лириченъ теноръ) и гласовъ педагогъ, род. 29 окт. 1874 въ Годлево — Разложко; 1899 постѣпва въ композиционния отдѣлъ на Пражката консерватория, като ученикъ на Книтлъ — хармония и наука за инструментитѣ, Щекеръ — контрапунктъ, канонъ и fuga, история на музиката, музикални форми и др., прекарвайки същевременно и курса на Пиводовата оперна школа (Вавра, Рахликъ, Мария Пиводова). Следъ свършване на двѣтѣ учебни заведения, 1902—1904 е учителъ въ Плѣвненскитѣ гимназии, уреждайки собствени концерти и, дирижирайки училищни хорове и оркестри. 1904 е учителъ въ Имжж-ка гимназия въ София, като взема участие и въ откриването на I Българско музикално училище (1904) и въ организирането на „Българската оперна дружба (1907) — участвува въ представленията ѝ, като пѣе въ Народната опера до 1923. Отъ 1919 до 1931 е преподавателъ въ Музикалната академия (отъ 1924 професоръ), следъ което бива пенсиониранъ. П. И. е записувалъ и хармонизиралъ народни пѣсни, и издалъ „Венець“ — отбрани народни пѣсни за единъ гласъ съ пиано — нѣкои отъ които сж станали твърде популярни.

Порпора, Никола Антонио — Porpora, Nicola Antonio — бележитъ

оперенъ компонистъ, род. 19 авг. 1686 въ Неаполъ, умр. феввр. 1766 с. т., ученикъ на консерваторията Санъ Лорето въ Неаполъ, при Греко, Падре Гаetano и Фраанческо Манчини, живѣлъ въ Неаполъ, Венеция (директоръ на консерваторията „della Pietta“, „Degli Incurabile“ и „Ospedaleto“), Виена, Дрезденъ (дворцовъ капелмайсторъ) и, най-после, такъвъ въ Неаполъ, както и директоръ на консерваторията „Санъ Онуфрий“. Като ооперенъ компонистъ, П. има значение съ култивирането на „изящния стилъ“ на Неаполитанската школа, на която той е единъ отъ виднитѣ представители. Композиции: 6 камерни симфонии, 12 цигулкови соннати съ В. с., триосонати, 53 опери, 6 оратории, много кантати за единъ гласъ съ пиано, меси, псаалми и клавири нѣща.

Портаменто, ит. portamento, фр. porte de voix — се нарича, при пѣнето и струнитѣ инструменти — преминаването отъ единъ тонъ на другъ, чрезъ леко плъзгане по мееждинитѣ степенни, безъ да се чувствуватъ интервалитѣ имъ. Нѣкои изпълнители — особено пѣвци, поради лошъ вкусъ — правятъ некрасиви П.-и, злоупотрѣбаватъ съ тѣхъ (гл. Глисандо).

Портативъ — portativ — малъкъ органъ заносенъ — съ ограниченъ брой свирки, при който лѣвата ржка служи за вкарване на вѣтрата въ свиркитѣ, а дѣсната — за манипулиране по клавиатурата; употрѣбавалъ се е презъ сръдновѣковieto при процеситѣ.

Портато, ит. portato — съ широта при изпълнението, но безъ легато — безъ свързване на тоновете.

Портуналъ — portunal — се нарича, при органа, единъ отворенъ флейтовъ гласъ, приличенъ на клааринетовия тонъ.

Посѣдница наричатъ въ нѣкои мѣста въ южна България — ржченицата (гл. т.).

Посибиле, ит. possibile — възможно, — fortissimo p = fff — възможно най-силно.

Постлудиумъ, ит. postludium — се наричатъ композиции за органъ, предназначени за изпълнение при излизането на богумолцитѣ отъ